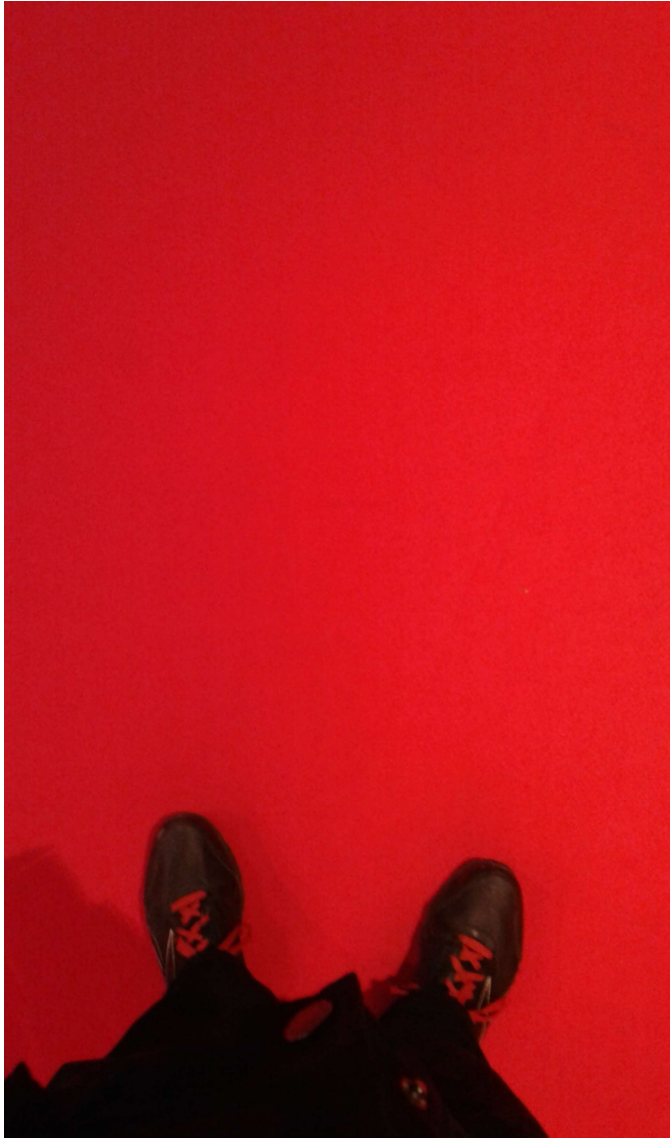

PÅ BOTTEN / Peter Palm

PÅ BOTTEN

Peter Palm

Fredag 16 februari 2018 klockan 15:40

På botten på Stockholmsmässan i Älvsjö.

Livet består av en oändlig räckta besvikelser. När man precis återhämtat sig från en besvikelse så kommer nästa. Hjärtat är en hårt prövad muskel.

Sitter här på en bänk i den så kallade "loungen" och det enda jag vill göra är att gråta – storgråta.

Skickade nyss följande sms till konstnärinna Carolina Bååth:

Hej Carolina!

(Har inte tillgång till Messenger på Facebook så hittade ditt telnr enkelt på Internet. Tänker verkligen inte störa dig i onödan.)

Vilken besvikelse...

Befinner mig på Stockholmsmässan, antikviteter (som jag är helt ointresserad av). Är här för att jag var övertygad om att du skulle vara här. Uppenbarligen felinformerad. Hade verkligen sett fram emot att träffas igen och prata konst och skapande.

Så trist att du inte var här!

Utan konst skulle jag inte leva.

Imorgon åker jag till min födelsestad Eskilstuna där jag kommer att bo på Stadshotellets största rum, sviten. (Avslutade mina memoarer där i december 2016.) Denna gång tänker jag bestämma vad jag ska göra med resten av mitt liv.

Ser mörkt ut...

Kram, Peter Palm

Klockan 16:46

Hur nära ett sammanbrott kan man komma?

Jag är hemma igen i min etta på 34 kvadratmeter på Maria Prästgårdsgata 18 (Döda huset, som jag kallar det) och jag lyckades ta mig hem. Hur gick det till? Minns det knappt, trots att det var precis nyss. Så helt inne i en totaldimma av sorg, förkrosselse och mörker.

När ska *någonting* positivt hända i mitt liv? NÄR!!!

Imorgon åker jag till Eskilstuna för att avgöra resten av mitt liv.

Som jag skrev i mitt sms till Carolina: Det ser mörkt ut...

Jag fyllde 60 år för två månader sedan. Åldern är uppnådd. Jag överlevde till 60 års ålder. Det var mitt mål. Jag ville åtminstone bli 60 år gammal. Och nu? Avgörs i sviten i Eskilstuna. Men, argumenten för att leva vidare, har jag överhuvudtaget några sådana argument kvar? Plågan och sorgen och besvikelserna är överväldigande. Mörkt, så mörkt. Och jag har tagit mig fram på reservtanken länge nu. Bensinen, kraften, energin...känns helt slut.

Sista gången Jim Morrison stod på scen med The Doors, i december 1970, så slängde han till slut mikrofonen i scengolvet och sjönk ihop på scenen. Han bara satt där. (Bandet slutade spela och avslutade sedan konserten.) Energin var slut. Det var över. Ett halvår senare var han död. (I Paris juli 1971.)

Varför ska jag fortsätta?

Jag har skrivit mina böcker och (nästan) gjort klar all min musik. Jag har offrat allt i mitt liv för att skapa alla dessa konstnärliga gåvor till mänskligheten. Jag har offrat vänner, flickvänner, familj, barn, pengar, status, bra boende, bra jobb och ett socialt liv. Jag har offrat allt för konsten! Och vem fan bryr sig? Vad har hänt med alla dessa gåvor jag med allt mitt blod och hela min själ givit till mänskligheten och som dessutom kostat mig en jävla massa pengar (uppskattningsvis flera miljoner)? Jo, knappt någon läser och knappt någon lyssnar. Var det för detta jag gav upp familj och vänner och kärlek och pengar och ett vettigt jävla normalt liv???

Det enda jag har kvar i mitt liv, det enda som jag kan uppåda mina sista krafter för att orka hanka mig vidare är just detta: Konsten. Och idag var det just detta att få träffa Carolina och få utbyta tankar om detta livsviktiga... Det enda som är kvar i mitt liv.

Men, hon var inte där. Ödet förvägrade mig att träffa en kvinna som jag dessutom ville se vad jag kände för eftersom jag under vårt mycket korta möte i våras på hennes vernissage på Magno Art vid Östermalmstorg, framstod som en drömkvinna för mig. (Hon är gift och har barn och bor i Norrland så jag hade inga långtgående intentioner med henne.) Konstnär, långt mörkt hår, ser bra ut, är i de gyllene åren 35-40. Jag ville träffa henne för att se hur jag kände för henne. För att se om det var fortsatt möjligt för mig att hoppas på en liknande kvinna. (Hon är ju upptagen. Och dessutom, inte minst viktigt, så älskar jag hennes konst.) Men ödet tog ifrån mig också det. I mitt totalt osociala liv ansåg ödet att jag inte ens skulle ges chansen till ett troligtvis givande samtal med en annan människa. Jag skulle köras rakt ner i botten. Jaha, ödet, varsågod: Här är jag! Rakt ner i mörkaste mörkret dit du ville ha mig. På botten. Nöjd nu?

Och huvudvärken är självklart tillbaka. Hur tydligt som helst vad denna återkommande huvudvärk beror på (något som jag aldrig hade förr i livet): Den beror på total kärlekslöshet och en total brist på socialt liv. En dammande

ökenlik ensamhet med absolut ingen att prata med.

Ödet har dessutom bestämt att inga av alla mina stora begåvningar ska tas tillvara. Inte min röst, inte min scenbegåvning, inte mina föreläsartalanger, inte min litteratur och inte min musik. Och absolut inte all min kärlek!

Jag har länge känt mig som en oskyldig hund som blivit slagen för många gånger. Idag känner jag mig ihjälslagen.

Är jag straffad för mitt "övermod": Att tro att världen ville ta emot alla konstnärliga gåvor jag givit världen i form av blodfylld hudlös äventyrlig livsspeglade och riktigt kraftfull litteratur och rockmusik.

Jag vet att jag kommer att "vinna", som så många andra briljanta konstnärer före mig: Men dessa segrar har nästan utan undantag skett när konstnären varit död. Berömmelsen och genomslaget har skett postumt. Så kommer också att ske i mitt fall. Det är jag, speciellt idag, mer övertygad om än någonsin.

Antikmässan? Jo, det märktes att de flesta var antika som var där och tittade på vad som egentligen mest är gammalt skräp. Varför intressera sig för sådant? Gammalt, möjligt, passerat. Jag har ett stort intresse för historia, men för gamla prylar? Om jag ska köpa något så vill jag köpa nytt. Inte gammalt och begagnat. "Retro", "vintage", "antikt". Skitsnack! 99 % är gammalt skräp som man bara ska göra en enda sak med: Slänga skiten!

Jag tog pendeln från Älvsjö till Södra station i ett totalt dim-mörker av sorg och förkrosselse. Orkade inte ens le åt trevliga unga och snygga Amanda som jobbar i matbutiken vid Fatburen (nära Södra station). Det gick inte att le. Sorgen var för djup och hård. Hon undrade nog vad det var med mig när jag handlade av henne i kassan. Säkert inte så lätt att förstå för en ung människa, denna livssmärta som jag känner som 60-åring. Däremot lätt för unga att förstå smärta. Tonårssmärtan är djup och svår. Smärtstyrkan liknar min, men jag är inte i början av livet, jag är i slutet, jag har gått igenom så väldigt mycket mer, har mycket mer livserfarenhet. När man är ung är smärtstyrkan minst lika stor och stark, men man kan inte känna dessa känslor av reprisering och den oerhört *långa* raden av besvikelser. Man har helt enkelt inte hunnit med detta. Att vara 20 år kan vara underbart och hemskt. Att vara 60 år? Det är så långt från underbart man kan komma. Jag är berövad den valmöjligheten som jag hade haft om jag var 20 år. Begreppet och känslan "underbart" existerar inte längre. Livets alla besvikelser har effektivt hyvlat bort all chans till att känna känslan "underbart".

Det är en bedrift att faktiskt ha tagit mig ända hit. Att ha orkat leva i hela 60 år. Och nu vill jag inte längre.

När jag var 40 år bestämde jag mig för att jag skulle orka leva åtminstone tills jag var 60 år. Jag ville nå dit. Vilket jag alltså gjorde för två månader sedan, då jag nådde detta ålders-mål. Men jag bestämde också som 40-åring att jag inte skulle leva vidare efter 60 år om plågan och smärtan i att leva var för stor. Varför fortsätta leva då? Varför utsätta mig för den plågan?

Jag kan konstatera att jag stod på höjdpunkten i mitt liv som 40-åring; Jag hade ett mycket bra jobb (dokumentalist-författare på föreningen Skyddsvärnet, där jag fick stort ansvar, mycket respekt och hade härliga arbetskamrater och verkligen fick användning av alla mina begåvningar och växte enormt som människa), jag hade en mycket bra flickvän (unga och söta Erica – vi hade aldrig några pengar men, oj, så vi älskade varandra och så mycket ömhet, närhet och kärlek det fanns mellan oss, trots en stor ålderskillnad som aldrig spelade någon roll) och jag hade massor av goda vänner. Att jämföra mitt liv nu som 60-åring med mitt liv som 40-åring är som natt och dag. Skillnaderna är ljusårsmässiga. Vem hade trots att livet kunde bli så oerhört mycket sämre och mörkare? Vem hade kunnat tro att denna livssmärta och plåga faktiskt var möjlig? Slutsatsen borde endast kunna bli denna: Avsluta denna plåga! Smärtan är för stor i att leva vidare! Utsätt inte dig själv för detta längre! Du har gjort allt du kom till livet för att göra och så mycket mer. Du är värd så mycket mer och bättre än denna oerhörda smärta. Avsluta!

* * *

Bilder av Carolina Bååth på mässan / Jag på botten på mässan

16 februari 2018

Onsdag 21 februari 2018 klockan 14:20

Jag är glad att jag åkte till Eskilstuna.

Nej, jag lyckades inte bestämma vad jag ska göra med resten av mitt liv, vilket jag fortsatt inte riktigt vet. Främst musik, antar jag... Men, jag mådde så oerhört mycket bättre på tågresan *från* min barndomsstad Eskilstuna än vad jag mådde på tågresan *till*.

Jag bodde i hotellets största rum på översta våningen. Sviten, rum 401, 35 kvadratmeter stort. Och jag badade i badkaret, med mitt medhavda badsalt, både under lördagskvällen och under söndagsförmiddagen, innan checkout. Och det var oerhört välgörande och nedvarvande. Och personalen på hotellet var precis lika trevliga som de alltid är, kanske lite extra eftersom jag kommer från Eskilstuna – receptionisten Evelina hade gått på precis samma skolor som jag; Djurgårdsskolan i grundskolan och S:t Eskil i gymnasiet! (Det skapar ett speciellt band och en samhörighetskänsla.) Och på gamla mysiga kinakrogen Ming Palace nära Fristadstorget åt jag god Kyckling Schezuan (största portionen jag någonsin fått, tror jag) och pratade med två trevliga servitriser. Och det är en stor del av det hela: I Eskilstuna tar sig människor tid att prata med varandra och titta på varandra. Man ser varandra. I Stockholm, inte minst där jag bor på söder mitt i smeten, är tempot så högt uppdrivet att människor vare sig ser varandra eller börjar prata spontant med en främling. För mig, född och uppvuxen i stan, är det välgörande med det lägre tempot i Eskilstuna. Jag mår bra av det. (Även om jag blir rastlös om jag stannar längre än några dagar. Tempot i Stockholm har något mer kreativt och nyfiket i sig och numera finns det i mitt DNA. Och jag tror att det högre tempot, rastlösheten, passar bättre för mitt skapande.)

Men, i sviten på Elite Stadshotell fick jag ingenting gjort. Det går inte att skriva där eller att koncentrera tankarna. Varför? Man mår helt enkelt för bra där! Det går inte att fokusera, det är för avkopplande... Men, i detta läge i mitt liv – efter att ha mått så skrämmande dåligt i fredags efter att Carolina så sorgligt inte var närvarande på Antik och Konstmässan & jag föll som en tung sten rakt ner i bedrövelse och mörker – behövde jag verkligen må bättre. Det var viktigare att få må bättre och känna sig avkopplad och avstressad, än att skriva några rader och bestämma om min framtid.

Nej, det går inte att skriva i hotellsviten. Den är för lyxigt avkopplande. När jag avslutade mina memoarer där i slutet av år 2016, så fick jag nästan ingenting skrivet i sviten, trots att jag för en gångs skull tagit med mig min dator, min laptop. Istället skrev jag nästan allt med papper och penna på

Eskilstuna Stadsbibliotek. Där gick det att skriva bra.
Så, vad ska jag göra med resten av mitt liv?
Jag antar: Fortsätta andas, fortsätta leva. Och skapa...
Livet är en berg och dalbana.

Hotellfrukost på Elite Stadshotell, Eskilstuna 18 februari 2018

Lördag 3 mars 2018 klockan 20:00

Lördagskväll på McDonalds, Slussen.

Roligare än så är det inte, livet.

Läget:

Jag har ingenting att se fram emot.

Jag har absolut ingenting att leva för.

Punkt slut.

Peter Palm, 60 år

P.S. Lösningen?

Lou Reed "Sweet Jane": "Her life was saved
by rock 'n' roll"

3 mars 2018 kl 20:00
Lördagskväll på McDonalds Slussen.
Roligare än så är det inte, livet.
Låget:
Jag har inget att se fram emot.
Jag har ingenting att leva för.
Punkt slut.

Peter P., 60 år

A

Tisdag 6 mars 2018 klockan 11:30

Jag vaknar upp med en befriande nystarts-känsla.

Jag har äntligen Internet-uppkoppling igen och min nyinköpta dator (Lenovo) fungerar bra. (Tagit flera månader att nå hit sedan hyresvärden oväntat avslutade abonnemanget med dåvarande Internet-leverantören.) Det är snart vår ute efter en lång och mörk vinter. (Senaste veckorna mycket snö och många minusgrader.) Jag har ett fast jobb som personlig assistent (nytt jobb sedan slutet av förra året) och det är visserligen inte det mest upplyftande eller utvecklande, men det förser mig med det viktigaste: En fast inkomst. Och så har jag det allra viktigaste: Musiken!

I tider av personlig kris – haft en depressiv mörk och nedtyngande period där jag verkligen varit på botten i själ och känslor – har jag fått gå djupt in i mig själv; göra en rannsakan: Vem är jag? Vad vill jag?

Svaret är det självklara och detsamma som det egentligen alltid varit, så länge jag kan minnas: Göra musik!

(I min dikt från 30 november 2002 lyder de första raderna: ”Allt jag någonsin velat / är att spela i ett rockband”)

För tre dagar sedan, på Slussens McDonalds, skrev jag att jag inte har någonting att se fram emot, ingenting att leva för. Men, visst har jag det. Även om känslan av kärlekslöshet (ingen kvinna) är riktigt jobbig. Jag har musiken!

I sommar ska jag gå in i min gode vän Jocke Rydbjers inspelningsstudio Wolfden Studio och spela in två låtar till min första singel någonsin. (”Det enkla / Pemberton”, en lugn och en snabb rocklåt skrivna åren 1982-84). Verkligen hög tid att jag gör en första singel!

Och sedan väntar all musik som jag gjort genom åren på att publiceras.

Och om jag har kraften så kommer jag även att stå på scen med min musik. (De två galloperationerna förra sommaren tog på mina krafter. Jag känner mig numera som 90% av den jag var innan operationerna. Jag är trots allt 60 år gammal!)

Och jag har inte ens publicerat mina bästa böcker ännu!

(Romantrilogin Inte här-Bokslut-Kraften, skrivna åren 1986-1999.)

Jag har mycket att leva för och mycket att se fram emot.

Punkt slut.

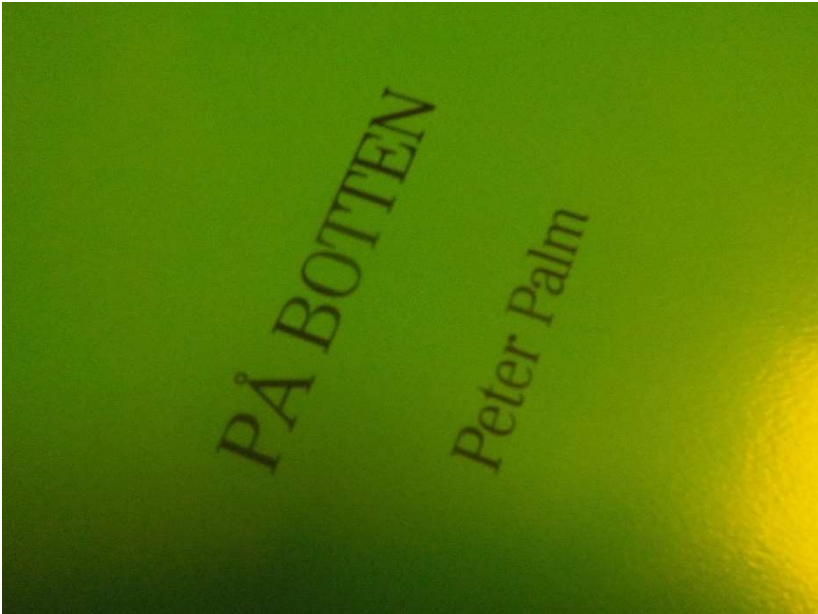
Peter Palm, 60 år.

* * *

* * *

Peter Palm, tisdag 6 mars 2018.

Peter Palm
(c) 2018